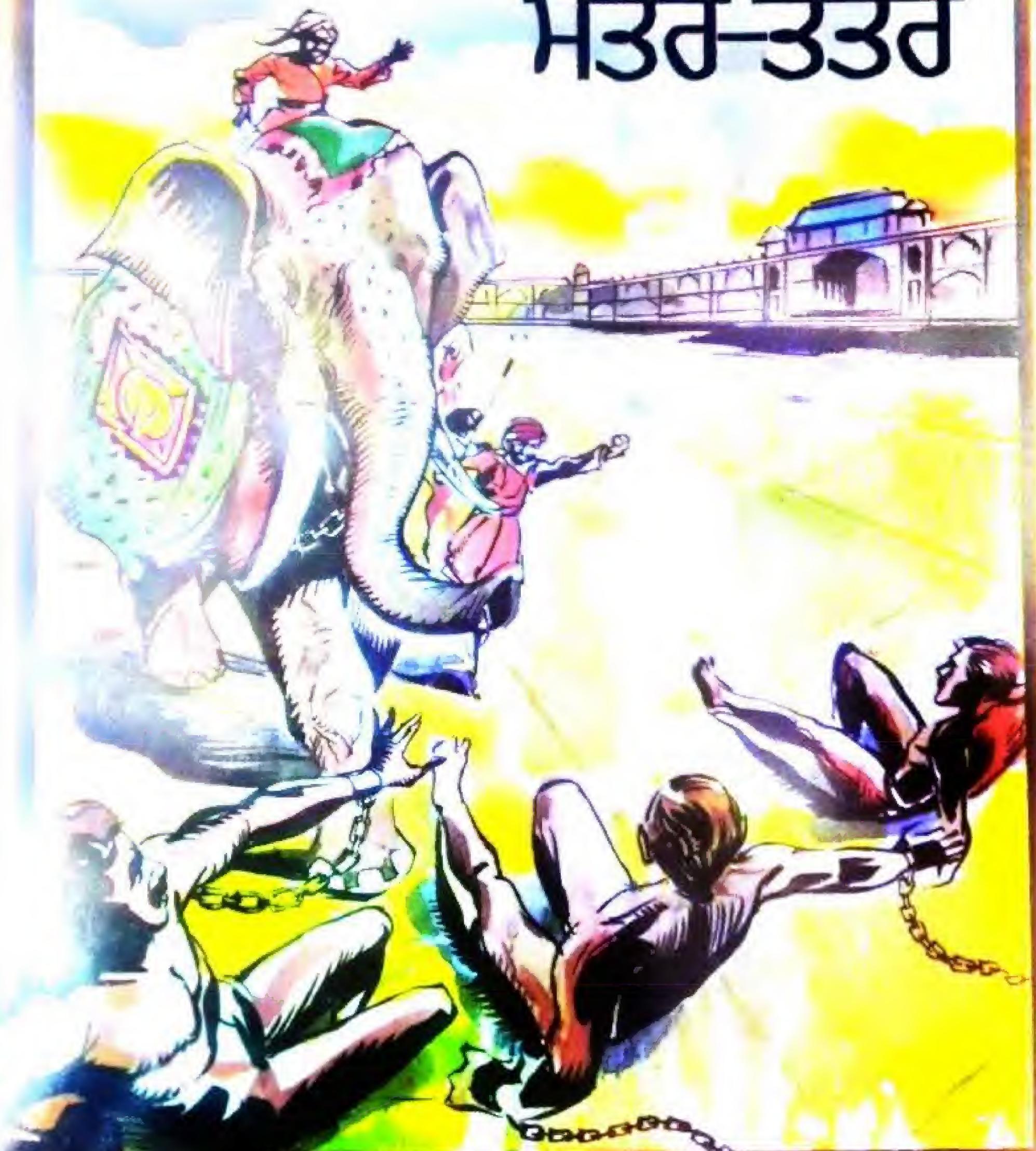

ਮੰਤਰ-ਤੰਤਰ

ਧਨ ਦੀ ਵਰਖਾ

ਇਕ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਇਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਇਕ ਬਹੁਤ ਕਰਮਾਤੀ ਮੰਤਰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਮੰਤਰ ਦਾ ਗੁਣ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਛੱਤਰਪੈਗ ਆਉਣ 'ਤੇ ਜੇ ਉਸ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਆਕਾਸ਼ 'ਤੋਂ ਕਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਰਤਨਾਂ ਅਤੇ ਧਨ ਦੀ ਵਰਖਾ ਹੋਣ ਲੱਗਦੀ ਸੀ। ਉਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੋਲ ਇਕ ਬਹੁਤ ਬੁਧੀਮਾਨ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਪੜ੍ਹਦਾ ਸੀ। ਇਕ ਦਿਨ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਲਈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਉਸ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਗਿਆ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਚਲਣ ਬਾਅਦ ਉਹ ਇਕ ਸੰਘਣੇ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਆ ਗਏ। ਇਸ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਪੰਜ ਸੌ ਡਾਕੂ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਰਸਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਸਮਾਨ ਲੁਟ ਲੈਂਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਅਤੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਡਾਕੂਆਂ ਤੋਂ ਬਚ ਨਾ ਸਕੇ। ਡਾਕੂਆਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੰਦੀ ਬਣਾ ਲਿਆ।

ਰਾਹਗੀਰਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪੈਸਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਡਾਕੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਦੁਜੇ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ 'ਜਾਓ, ਜੇ ਹੋ ਸਕੇ ਤਾਂ ਰੁਪਏ ਲੈ ਕੇ ਆਓ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਛੁਡਾ ਕੇ ਲੈ ਜਾਓ।' ਜੇ ਕਦੇ ਉਹ ਪਿਤਾ-ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਫੜ ਲੈਂਦੇ ਤਾਂ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਰੱਖ ਲੈਂਦੇ ਅਤੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਕਿ ਰੁਪਏ ਲੈ ਕੇ ਆਓ। ਜੇ ਮਾਂ-ਪੀ ਨੂੰ ਫੜ ਲੈਂਦੇ ਤਾਂ ਧੀ ਨੂੰ ਰੱਖ ਕੇ ਮਾਂ ਨੂੰ ਪੈਸਾ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੇ ਦੋ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਫੜਦੇ ਤਾਂ ਛੋਟੇ ਨੂੰ ਰੱਖ ਕੇ ਵੱਡੇ ਨੂੰ ਭੇਜਦੇ ਅਤੇ ਗੁਰੂ-ਚੇਲੇ ਨੂੰ ਫੜਨ ਤੋਂ

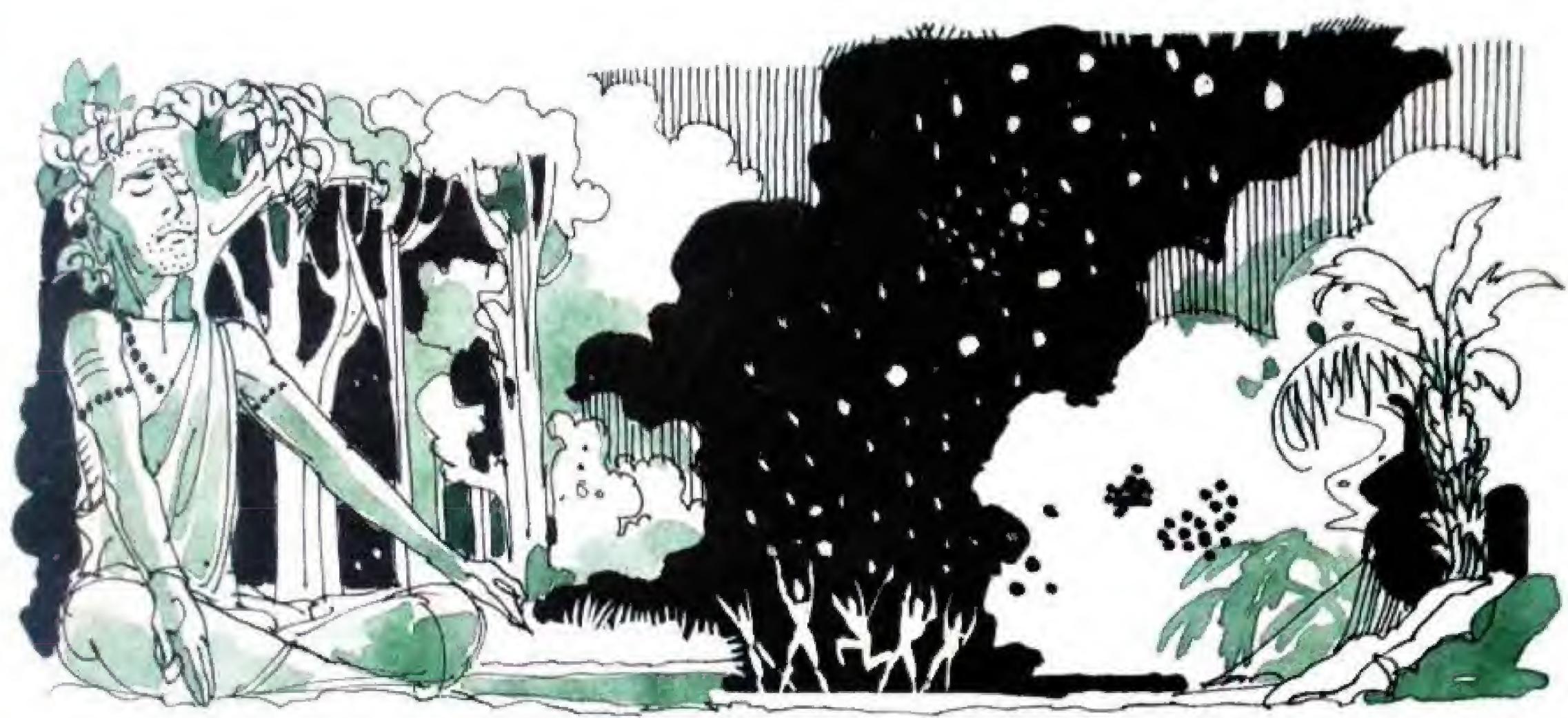

ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਰੱਖ ਕੇ ਚੇਲੇ ਨੂੰ ਭੇਜਦੇ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਾਹਮਣ ਨੂੰ ਫੜ ਕੇ ਰੱਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਚੇਲੇ ਨੂੰ ਰੂਪਏ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਸੀ।

ਜਾਂਦੇ ਸਮੇਂ ਚੇਲੇ ਨੇ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਇਕ-ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਵਾਂਗਾ, ਤੁਸੀਂ ਡਰਨਾ ਨਾ। ਪਰ ਇਕ ਕੰਮ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਅੱਜ ਧਨ ਦੀ ਵਰਖਾ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਤੰਗ ਆ ਕੇ ਧਨ ਦੀ ਵਰਖਾ ਕਰੋ। ਜੇਕਰ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਖੁਦ ਵੀ ਮਰੋਗੇ ਅਤੇ ਇਹ ਪੰਜ ਸੌ ਡਾਕੂ ਵੀ ਮਰਨਗੇ।" ਚੇਲਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਹਿ ਕੇ ਰੂਪਏ ਲੈਣ ਲਈ ਘਰ ਵੱਲ ਚਲ ਪਿਆ।

ਸ਼ਾਮ ਵੇਲੇ ਪਰਬ ਵਲੋਂ ਚੰਦ ਨਿਕਲਣ ਲੱਗਾ। ਬਾਹਮਣ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਨਛੱਤਰਯੋਗ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਦੇਖ ਕੇ ਉਸ ਨੇ ਸੋਚਿਆ, 'ਅੱਛਾ, ਧਨ ਲਈ ਹੀ ਡਾਕੂ ਉਸ ਨੂੰ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਸਟ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ! ਇਹ ਧਨ ਦੀ ਵਰਖਾ ਦਾ ਯੋਗ ਤਾਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਏਨਾ ਕਸਟ ਕਿਉਂ ਸਹਿਣ ਕਰਾ? ਮੈਂ ਇਸੇ ਵੇਲੇ ਮੰਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਕਿਉਂ ਨਾ ਧਨ ਬਰਸਾ ਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੈਸੇ ਦਿਆਂ ਅਤੇ ਇਥੋਂ ਚਲਾ ਜਾਵਾਂ।' ਇਹੀ ਸੋਚ ਕੇ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਜੀ, ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਕਿਉਂ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ?' ਕਹਿਣਾ ਵਿਅਰਥ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਧਨ ਦੇ ਲਈ।" ਬਾਹਮਣ ਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਜੇ ਇਹੀ ਗੱਲ ਹੈ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਬੰਧਨ ਖੇਲ੍ਹ ਦਿਓ, ਮੈਨੂੰ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਦੇਵੋ, ਨਵੋਂ ਕਪੜੇ ਪਾਉਣ ਦਿਓ, ਚੰਦਨ ਲਾਉਣ ਦੇਵੋ ਅਤੇ ਛੁੱਲਾਂ ਦੀ ਮਾਲਾ ਪਹਿਨਣ ਦੇਵੋ।' ਡਾਕੂਆਂ ਨੇ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਕੀਤਾ। ਬਾਹਮਣ ਨੇ ਮੰਤਰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਜਿਉਂ ਹੀ ਆਕਾਸ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਆਕਾਸ 'ਚੋਂ ਕਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਰਤਨਾਂ ਤੇ ਧਨ ਦੀ ਵਰਖਾ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਡਾਕੂਆਂ ਨੇ ਮਨਚਾਹਿਆ ਧਨ ਲੁਟਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪਾ ਕੇ ਚਲਦੇ ਬਣੇ। ਬਾਹਮਣ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਚਲ ਪਿਆ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰ ਚਲਣ

ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਚਾਨਕ ਪੰਜ ਸੌ ਹੋਰ ਡਾਕੂ ਵੀ ਆ ਗਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਡਾਕੂਆਂ ਨੂੰ ਰੋਕ ਲਿਆ। ਪਹਿਲੇ ਡਾਕੂਆਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਸਾਨੂੰ ਕਿਉਂ ਰੋਕਦੇ ਹੋ? ਨਵਿਆਂ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਧਨ ਲਈ।" ਪਹਿਲੇ ਵਾਲੇ ਡਾਕੂਆਂ ਨੌ ਕਿਹਾ, "ਜੇ ਇਹੀ ਗੱਲ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤੋਂ ਮੰਗੋ। ਇਸ ਦੇ ਆਕਾਸ਼ ਵੱਲ ਦੇਖਣ ਸਾਰ ਹੀ ਧਨ ਦੀ ਵਰਖਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਨੇ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਧਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।"

ਨਵੇਂ ਡਾਕੂਆਂ ਨੇ ਪਹਿਲੇ ਵਾਲੇ ਡਾਕੂਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੂੰ ਹੀ ਫੜ ਲਿਆ। ਬੇਲੇ, "ਬਾਬਾ ਜੀ, ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਧਨ ਦੇਵੇ।" ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਬਹੁਤ ਅੱਛਾ, ਜੇ ਇਹੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਧਨ ਦੀ ਵਰਖਾ ਹੋਣ ਦਾ ਯੋਗ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਕ ਸਾਲ ਲਈ ਰੁਕੋ। ਉਸ ਯੋਗ ਦੇ ਆਉਣ ਤੇ ਮੈਂ ਧਨ ਬਰਸਾ ਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਦੇਵਾਂਗਾ।" ਡਾਕੂ ਗੁੱਸੇ ਚ ਬੇਲੇ, "ਕਿਉਂ ਉਦੇ ਦੁਸਟ ਬ੍ਰਾਹਮਣ! ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਹੁਣੇ ਵਰਖਾ ਹੋਈ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਇਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਹੋਵੇਗੀ।" ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਕਰਕੇ ਰਸਤੇ ਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਡਾਕੂਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਦੌੜ ਕੇ ਫੜ ਲਿਆ। ਫਿਰ ਕੀ ਸੀ? ਦੇਵਾਂ ਦਲਾਂ ਵਿਚਾਲੇ ਭਿੰਕਰ ਮਾਰਮਾਰੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ। ਕਿੰਨੇ ਹੀ ਮਰ ਗਏ, ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਬਚੇ। ਜੇ ਬਚੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਲੇ ਫਿਰ ਗੋਲਮਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਆਦਮੀ ਬਚੇ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਸਭ ਮਾਰ-ਕੱਟ ਚ ਖਤਮ ਹੋ ਗਏ।

ਇਹ ਬਚੇ ਹੋਏ ਆਦਮੀ ਸਾਰਾ ਧਨ-ਰਤਨ ਲੈ ਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਇਕ ਪਿੰਡ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚੇ। ਇੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਕ ਦਰਖਤ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਰੂਪਏ ਛੁਪਾ ਦਿੱਤੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਤਲਵਾਰ ਲੈ ਕੇ ਦਰਖਤ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪਹਿਰਾ ਦੇਣ ਲੱਗਾ। ਦੂਜਾ ਭੋਜਨ ਲੈਣ ਪਿੰਡ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਤਲਵਾਰ ਲੈ ਕੇ ਪਹਿਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਮੁੜ

ਕੇ ਆਵੇਗਾ ਤਾਂ ਇਸ ਧਨ ਨੂੰ ਦੋ ਹਿੱਸਿਆਂ 'ਚ ਵੰਡਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਉਸ ਨੇ ਤਲਵਾਰ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਫੜ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਆਉਣ ਦਾ ਰਾਹ ਦੇਖਣ ਲੱਗਾ।

ਜੇ ਪਿੰਡੋਂ ਭੋਜਨ ਲੈਣ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਵੀ ਸੋਚਣ ਲੱਗਾ ਕਿ "ਜੇਕਰ ਉਸ ਦਾ ਸਾਬੀ ਜਿਉਂਦਾ ਰਹੇਗਾ ਤਾਂ ਅੱਧਾ ਹਿੱਸਾ ਲੈ ਲਵੇਗਾ। ਇਸ ਭੋਜਨ ਵਿੱਚ ਜ਼ਹਿਰ ਮਿਲਾ ਕੇ ਜੇ ਉਸ ਨੂੰ ਖੁਆ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਮਰ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਸਾਰਾ ਧਨ ਮੇਰਾ ਹੋਵੇਗਾ।" ਇਹੀ ਸੋਚ ਕੇ ਉਸ ਨੇ ਅੱਧਾ ਭੋਜਨ ਖਾ ਲਿਆ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਵਿੱਚ ਜ਼ਹਿਰ ਮਿਲਾ ਕੇ ਲੈ ਆਇਆ। ਪਹਿਲਾ ਆਦਮੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਤਿਆਰੀ 'ਚ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਦੇ ਆਉਣ ਸਾਰ ਹੀ ਉਸ ਦੇ ਦੋ ਟੁੱਕੜੇ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਗੁਪਤ ਥਾਂ 'ਤੇ ਸੁੱਟ ਆਇਆ। ਫਿਰ ਆਪ ਵੀ ਜ਼ਹਿਰੀਲਾ ਭੋਜਨ ਖਾ ਕੇ ਮਰ ਗਿਆ।

ਇੱਧਰ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਛੁਡਾਉਣ ਲਈ ਚੇਲਾ ਰੂਪਏ ਲੈ ਕੇ ਇਕ-ਦੋ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆ ਗਿਆ। ਆ ਕੇ ਦੋਖਿਆ ਗੁਰੂ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਧਨ-ਰਤਨ ਚੁਫੇਰੇ ਖਿਲਰੇ ਪਏ ਹਨ। ਉਹ ਸਮਝ ਗਿਆ ਕਿ ਗੁਰੂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ। ਉਹ ਧਨ ਦੀ ਵਰਖਾ ਕਰਕੇ ਸਭ ਦੇ ਨਾਲ ਖੁਦ ਵੀ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਗਏ ਹਨ।

ਦੇਵਤਾ ਦੀ ਮਨੌਤ

ਇਕ ਵਾਰੀ ਕਿਸੇ ਰਾਜੇ ਦੇ ਘਰ ਇਕ ਪੁੱਤਰ ਹੋਇਆ। ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਛੇਟੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਕਈ ਵਿਦਿਆਵਾਂ ਸਿੱਖ ਕੇ ਖੂਬ ਪੰਡਤ ਬਣ ਗਿਆ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਕਾਸ਼ੀ ਦੇ ਲੋਕ ਪੁਰਬ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਧੂਮ-ਧਾਮ ਨਾਲ ਦੇਵੀ-ਦੇਵਤਾ ਦੀ

ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਵਿੱਚ ਫੁੱਲਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਬੱਕਰੇ, ਭੇਡ, ਸੂਰ, ਮੂਰਗੇ ਆਦਿ ਨੂੰ ਕੱਟ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖੂਨ ਅਤੇ ਮਾਸ ਨਾਲ ਵੀ ਲੋਕ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਹੱਤਿਆਵਾਂ ਦੇਖ ਕੇ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਚੋਟ ਲੱਗਦੀ। ਉਸ ਨੇ ਸੋਚਿਆ 'ਲੋਕ ਦੇਵਤਾ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਬਹੁਤ ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਕੇ ਉਹ ਧਰਮ ਦਾ ਰਸਤਾ ਛੱਡ ਕੇ ਅਧਰਮ ਦੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਹੀ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਜਦ ਰਾਜਾ ਬਣਾਂਗਾ, ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿਵੇਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰਥਾ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿਆਂਗਾ। ਪਰ ਇਹ ਗੱਲ ਇਸ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਰਨੀ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਸ਼ਟ ਵੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰਥਾ ਵੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇ।

ਬੇੜ੍ਹੀ ਦਿਨ ਬੀਤੇ। ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਇਕ ਦਿਨ ਰੱਖ ਉੱਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ ਨਗਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਘੁੰਮਣ ਨਿਕਲੇ। ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ ਬੋਹੜ ਦੇ ਦਰਖਤ ਹੇਠਾਂ ਸੈਂਕੜੇ ਆਦਮੀ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਬੋਹੜ ਦੇ ਦਰਖਤ 'ਤੇ ਇਕ ਦੇਵਤੇ ਦਾ ਵਾਸ ਹੈ। ਉਸ ਦੇਵਤੇ ਦਾ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ। ਪੂਜਾ ਦੇ ਕੇ ਉਸ ਤੋਂ ਆਦਮੀ ਜੋ ਵੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਮਨ ਦੀ ਮੁਰਾਦ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਲੋਕ

ਬੱਕਰੇ, ਭੇਡ ਆਦਿ ਕੱਟ ਕੇ ਦੇਵਤੇ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਮਨੌਤ ਮਿਨਦੇ ਸਨ, ਆਪਣੀ ਬੱਕਰੇ, ਭੇਡ ਆਦਿ ਕੱਟ ਕੇ ਦੇਵਤੇ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਮਨੌਤ ਮਿਨਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਨੇ ਰੱਖ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਲੜਕਾ-ਲੜਕੀ ਮੰਗਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੂਜਾ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਉਤਰ ਕੇ ਦਰਖਤ ਹੇਠ ਜਾ ਕੇ ਧੂ ਆਦਿ ਕਰਕੇ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੂਜਾ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਲੋਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬੋਹੜ ਨੂੰ ਪ੍ਰਣਾਮ ਅਤੇ ਪਰਕਰਮਾ ਕਰਕੇ ਚਲੇ ਉਹ ਲੋਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਹਰ ਮਹੀਨੇ ਉੱਥੇ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਆਉਂਦੇ।

ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਪਿੱਛੋਂ ਰਾਜੇ ਦੀ ਮੌਤ ਬਾਅਦ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਹੀ ਰਾਜਾ ਬਣਿਆ। ਰਾਜ ਗੱਦੀ ਤੋਂ ਬੈਠ ਕੇ ਉਹ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਹੋ ਸਕਿਆ ਧਰਮ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਰਾਜ ਕਰਨ ਲੱਗੇ। ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਮਨ 'ਚੋਂ ਇਹ ਗੱਲ ਨਾ ਗਈ ਕਿ ਜੀਵ ਦੀ ਬਲੀ ਦੇ ਕੇ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਥਾ ਨੂੰ ਰਾਜ 'ਚੋਂ ਹਟਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਕ ਦਿਨ ਰਾਜ ਦੇ ਮੰਤਰੀਆਂ ਅਤੇ ਵੱਡੇ ਵੱਡੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾ ਕੇ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਲੋਕ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਰਾਜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ?" ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਨਹੀਂ ਮਹਾਰਾਜਾ, ਅਸੀਂ ਲੋਕ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ, ਆਮ ਪ੍ਰਚਲਤ ਗੱਲ ਤਾਂ ਇਹੀ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜੇ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਹੀ ਰਾਜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।"

ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਹਾਂ, ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਇਹੀ ਹੈ? ਪਰ ਹੋਰ ਵੀ ਇਕ ਕਾਰਣ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਇਦ ਦੇਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਉਸ ਬੋਹੜ ਦੇ ਦੇਵਤਾ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਪ੍ਰਣਾਮ ਕਰਦਾ ਸੀ।" ਸਭ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਹਾਂ-ਹਾਂ ਮਹਾਰਾਜਾ, ਇਹ ਸਭ ਅਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ।" ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇਵਤਾ ਅੱਗੇ ਮਨੌਤ ਮੰਗੀ ਸੀ ਕਿ ਰਾਜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ ਤੇ ਮੈਂ ਦੇਵਤੇ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਉਸ ਦੇਵਤਾ ਦੀ ਇੱਛਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਰਾਜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਦੇਵਤਾ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਾਂਗਾ ਇਸ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਲੋਕ ਇਸ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਦੇਵੋ।"

ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਦੱਸੋ ਮਹਾਰਾਜਾ, ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰੀਏ!" ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਮਨੌਤ ਮੰਗੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਜਿੱਨੇ ਪਾਖੰਡ ਹਨ — ਜੋ ਜੀਵ ਹੱਤਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਝੂਠ ਬੋਲਦੇ ਹਨ, ਚੋਰੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੋਰ ਪਾਪ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖੂਨ, ਮਾਸ ਅਤੇ ਕਲੋਜੇ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇਵਤਾ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਾਂਗਾ। ਇਹੀ ਕੁਝ ਤਿਆਰੀ ਲਈ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਲੋਕ ਭੇਰੀ ਵਜਾ ਕੇ ਨਗਰ 'ਚ ਐਲਾਨ ਕਰ

ਮੰਤਰੀਆਂ ਨੇ ਰਾਜੇ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਰਾਜਾ ਦੀ ਮਨੌਤ ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਨਾਈ ਗਈ।

ਦੇਵੇ ਕਿ ਸਾਡੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜਦੋਂ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਸਨ ਤਾਂ ਬੋਹੜ ਦੇ ਦਰਖਤ ਹੇਠ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਨੌਤ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜਦੋਂ ਮਹਾਰਾਜ ਬਣਨਗੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਾਜ ਦੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਕ ਹਜ਼ਾਰ ਆਦਮੀਆਂ ਦੇ ਖੂਨ, ਮਾਸ ਅਤੇ ਕਲੋਜੇ ਨਾਲ ਉਸ ਦੈਵਤਾ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਾਂਗਾ ਜੋ ਲੋਕ ਜੀਵ ਹੱਤਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਚੇਰੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਝੂਠ ਬੋਲਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੋਰ ਪਾਪ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਕੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਨੌਤ ਮਨਾਉਣਗੇ।

ਬਦਲਾ

ਕਾਸ਼ੀ ਦੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਇਕ ਬੈਲ ਗੱਡੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਗੱਡੀ 'ਚ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਆਦਮੀ ਬੈਠੇ ਹਨ — ਇਕ ਗੱਡੀਵਾਨ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਉਸ ਗੱਡੀ ਦਾ ਮਾਲਕ। ਮਾਲਕ ਦਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਦੇਖ ਕੇ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਅਨੁਮਾਨ ਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ

ਉਹ ਇਕ ਵੱਡੇ ਸੇਠ ਅਤੇ ਸੌਦਾਗਰ ਹਨ। ਸੇਠ ਜੀ ਦਾ ਨਾਂ ਪਾਂਡੂ ਹੈ।

ਬੋੜੀ ਦੇਰ ਪਹਿਲਾਂ ਮੀਂਹ ਪੈਣ ਕਰਕੇ ਰਸਤੇ 'ਚ ਚਿੱਕੜ ਹੈ। ਤਿਲਕਣ ਦਾ ਡਰ ਹੈ। ਬਲਦ ਬਹੁਤ ਮੁਸਕਲ ਨਾਲ ਗੱਡੀ ਬਿੱਚ ਰਹੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁਸਕਲ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੱਡੀ ਤਾਂ ਬਿੱਚਣੀ ਹੀ ਪਵੇਗੀ — ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੁਸਕਲ ਦੀ ਕਿਸ ਨੂੰ ਪਰਵਾਹ ਹੈ? ਗੱਡੀ ਚੱਲਦੇ ਚੱਲਦੇ ਇਕ ਢਲਾਨ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਆ ਗਈ, ਇਸ ਲਈ ਬਲਦਾਂ ਦੀ ਚਾਲ ਵੀ ਮੱਠੀ ਹੋ ਗਈ। ਉਹ ਜਿਵੇਂ ਕਿਵੇਂ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅੱਗੇ ਵਧ ਰਹੇ ਹਨ। ਸੇਠ ਜੀ ਨੇ ਇੱਥੇ ਇਕ ਸੰਨਿਆਸੀ ਦੇਖਿਆ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਵਾਲ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਹਿਰਾਵੇਂ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਰੰਗ ਦਾ ਇਕ ਕੱਪੜਾ ਅਤੇ ਚਾਦਰ ਬਹੁਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੱਪੜਿਆਂ ਨਾਲ ਸਾਰਾ ਸਰੀਰ ਢੱਕ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਮੁੰਹ ਬਹੁਤ ਸੰਦਰ, ਸਾਂਤ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰ ਹੈ। ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਕਲਿਆਣ ਲਈ ਬੁੱਧਦੇਵ ਜੋ ਰਸਤਾ ਦਿਖਾ ਗਏ ਹਨ, ਸੰਨਿਆਸੀ ਉਸ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਚਲਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਲੋਕ ਉਹਨੂੰ ਬੁੱਧ ਸੰਨਿਆਸੀ ਜਾਂ ਬੁੱਧ ਭਿਕਸੂ ਕਹਿ ਕੇ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਸਨ।

ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਅਸੀਂ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਬੁਧ ਸੰਨਿਆਸੀ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਸੰਨਿਆਸੀ ਨੂੰ ਲੋਕ ਸੁਮਣ ਨਾਰਦ ਕਹਿ ਕੇ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੇਠ ਨੂੰ ਜਦ ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਕਾਸੀ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸੇਠ ਨੇ ਆਪਣੀ ਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਕੇ ਚਲਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਪੈਦਲ ਹੀ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਥੱਕ ਵੀ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੇਠ ਜੀ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਮੌਨ ਕੇ ਗੱਡੀ 'ਚ ਬੈਠ ਕੇ ਸਫਰ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਦੋਵੇਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਆਨੰਦ ਨਾਲ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ।

ਬੋੜੀ ਦੂਰ ਜਾ ਕੇ ਗੱਡੀ ਇਕ ਢਲਾਨ ਵਾਲੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਰੁਕੀ। ਉਹ ਕੀ ਦੇਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਕ ਸਾਮੁਣੇ ਵਾਲੀ ਗੱਡੀ ਦਾ ਪੁਰਾ ਖੁੱਲ੍ਹ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਉਸ ਦਾ ਇਕ ਪਹੀਆ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਗੱਡੀਵਾਨ ਇੱਕਲਾ ਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਤੋਂ

ਪਹੀਆ ਠੀਕ ਕਰਕੇ ਪਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਪਰ ਕਾਮਯਾਬ ਨਾ ਹੋ ਸਕਿਆ। ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਘਬਰਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਗੱਡੀ ਖਰਾਬ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਥਾਂ ਤੇ ਹੋਈ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕੱਕ ਉਸ ਨੂੰ ਰਸਤੇ 'ਚੋਂ ਹਟਾਇਆ ਨਾ ਜਾਵੇ ਦੂਜੀ ਗੱਡੀ ਦਾ ਲੰਘਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਗੱਡੀ ਦੇਵਲ ਨਾਂ ਦੇ ਸਾਧਾਰਨ ਕਿਸਾਨ ਦੀ ਸੀ। ਦੇਵਲ ਆਪਣੀ ਗੱਡੀ 'ਤੇ ਚੌਲਾਂ ਦੀਆਂ ਬੋਰੀਆਂ ਰੱਖ ਕੇ ਕਾਸੀ ਵੇਚਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਾ ਮੁਸੀਬਤ 'ਚ ਫਸ ਗਿਆ।

ਸੇਠ ਨੂੰ ਜਦ ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਦੇਵਲ ਦੀ ਗੱਡੀ ਨੂੰ ਰਸਤੇ 'ਚੋਂ ਹਟਾਏ ਬਗੈਰ ਉਹ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੇ ਤਾਂ ਉਹ ਕੋਧ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨੌਕਰ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ, "ਜਾਹ, ਉਸ ਦੀ ਗੱਡੀ ਤੋਂ ਬੋਰੀਆਂ ਉਠਾ ਕੇ ਹੇਠਾਂ ਸੁੱਟ ਦੇ ਅਤੇ ਗੱਡੀ ਨੂੰ ਰਸਤੇ 'ਚੋਂ ਇਕ ਪਾਸੇ ਖਿੱਚ ਕੇ ਹਟਾ ਦੇ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਗੱਡੀ ਲੰਘਾ ਲੈ।"

ਕਿਸਾਨ ਨੇ ਤਰਲਾ ਕਰਦਿਆਂ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, "ਸੇਠ ਜੀ, ਇਕ ਮਾਮੂਲੀ ਖੇਤੀ ਮਜ਼ਦੂਰ ਹਾਂ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਗਰੀਬ ਹਾਂ। ਮੀਂਹ ਪੈਣ ਕਰਕੇ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਚਿੱਕੜ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਬੋਰੀਆਂ ਜੇ ਹੇਠਾਂ ਸੁੱਟੋਗੇ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਚੌਲ ਖਰਾਬ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਰੁਕੋ। ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਕੇ ਆਪਣੀ ਗੱਡੀ ਰਸਤੇ 'ਚੋਂ ਹਟਾਉਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।" ਸੇਠ ਨੇ ਕਿਸਾਨ ਦੀ ਝਰਿਆਦ ਅਣਸੁਣੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਉਸ ਨੇ ਹੋਰ ਵੀ ਤੇਜ਼ ਗੁਸੇ 'ਚ ਨੌਕਰ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ, "ਦੇਖ ਕੀ ਰਿਹੈ, ਮੇਰੇ ਹੁਕਮ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰ! ਚਲ, ਉਸ ਦਾ ਬੋਰੀਆ-ਬੰਡਲ ਹੇਠਾਂ ਸੁੱਟ ਕੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਰਸਤਾ ਬਣਾ।" ਨੌਕਰ ਨੇ ਹੁਕਮ ਮੰਨਦਿਆਂ ਬੋਰੀਆਂ ਹੇਠਾਂ ਸੁੱਟੀਆਂ, ਗੱਡੀ ਰਸਤੇ 'ਚੋਂ ਹਟਾਈ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਚਲਦੇ ਬਣੇ।

ਸੁਮਣ ਨਾਰਦ ਗੱਡੀ 'ਚੋਂ ਕੁੱਦ ਕੇ ਥੋਲੇ, "ਸੇਠ ਜੀ, ਮੁਆਫ ਕਰੋ, ਮੈਂ ਆਪ ਨਾਲ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਿਸ ਕਿਸਾਨ ਦੀ ਗੱਡੀ ਉਲਟਾ ਕੇ ਅੱਗੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ, ਉਸ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡਾ ਨੇੜੇ ਦਾ ਰਿਸਤਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਕੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਉਪਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਰਿਣੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਇਹ ਰਿਣ ਵੀ ਚੁਕਾਵਾਂਗਾ। ਇਸ ਦਾ ਜੇ ਥੋੜਾ ਭਲਾ ਮੈਂ ਕਰ ਸਕਿਆ, ਇਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਛਾਇਦਾ ਦਿਲਵਾ ਸਕਿਆ, ਇਸ ਨਾਲ ਤੇਰਾ ਵੀ ਉਪਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਕਿਸਾਨ ਨੂੰ ਬਹੁਤ

ਪੁਲਿਸ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਮਹਾਦੱਤ ਦੀ ਪਿਟਾਈ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਦੇਵਲ ਉੱਥੇ ਆ ਗਿਆ। ਪਾਂਡੂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉੱਥੇ ਸੀ। ਦੇਵਲ ਨੇ ਅਸ਼ਰਫ਼ੀਆਂ ਦਾ ਬੈਲਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਰੱਖ ਕੇ ਸਾਰੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਈ। ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਰ ਮਹਾਦੱਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਨਾ ਰੱਖਿਆ ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਦੇਵਲ ਵੀ ਉੱਥੇ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਠੱਹਿਰਿਆ ਅਤੇ ਚਲਾ ਗਿਆ।

ਇੱਧਰ ਮਲਿਕ ਨੂੰ ਖਬਰ ਮਿਲੀ ਕਿ ਦੇਵਲ ਕੋਲ ਇਕ ਗੱਡੀ ਅੱਛੇ ਚੌਲ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਦੇਵਲ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਕੀਮਤ ਦੇ ਕੇ ਚੌਲ ਖਰੀਦ ਲਏ ਅਤੇ ਰਾਜ ਮਹਲ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਾ ਦਿੱਤੇ। ਦੇਵਲ ਵੀ ਉਮੀਦ ਨਾਲੋਂ ਵਧ ਕੀਮਤ ਪਾ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਮੁੜਿਆ।

ਪਾਂਡੂ ਨੇ ਜਦੋਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਖੋਹਿਆ ਹੋਇਆ ਬੈਲਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਆੜ੍ਹਤਦਾਰ ਮਲਿਕ ਵੀ ਮੁਸੀਬਤ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਗਏ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਏ। ਉਹ ਸੋਚਣ ਲੱਗੇ, ਜੇ ਅੱਜ ਇਹ ਕਿਸਾਨ ਨਾ ਆਉਂਦਾ ਤਾਂ ਨਾ ਮੈਨੂੰ ਮੋਹਰਾਂ ਦਾ ਇਹ ਬੈਲਾ ਮਿਲਦਾ ਅਤੇ ਨਾ ਮਲਿਕ ਦੀ ਮੁਸੀਬਤ ਟਲਦੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਕਿਸਾਨ ਨਾਲ ਬੁਰਾ ਵਰਤਾਉ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅੱਜ ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਇਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਭਲਾਮਾਣਸ ਹੈ। ਇਕ ਸਾਧਾਰਨ ਕਿਸਾਨ ਕਿਵੇਂ ਇੰਨਾ ਭਲਾ ਆਦਮੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਉਸ ਸੰਨਿਆਸੀ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਸਦਕਾ ਹੀ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ। ਪਾਰਸਮਣੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕਿਹੜੀ ਚੀਜ਼ ਲੇਹੇ ਨੂੰ ਸੋਨਾ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਸੋਚ ਕੇ ਪਾਂਡੂ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਉਸ ਸੰਨਿਆਸੀ ਨਾਲ ਇਕ ਵਾਰ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਮਨ ਚ ਆਇਆ। ਉਹ ਸੰਨਿਆਸੀ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲੱਗਾ, ਪਰ ਸੰਨਿਆਸੀ ਕਿਤੇ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਨਾ ਦਿੱਤਾ।

ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਾਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਬੇਧ ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦੇ ਠਹਿਰਨ ਲਈ ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਮੱਠ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ ਪਾਂਡੂ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਇਹ ਗੱਲ ਆਈ ਕਿ ਸੂਮਣ ਨਾਰਦ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੀ ਕਿਸੇ ਮੱਠ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਮੱਠ ਦਾ ਦੂਜਾ ਨਾਂ ਵਿਹਾਰ ਹੈ। ਪਾਂਡੂ ਨੇ ਵਿਹਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਭਾਲ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ ਅਤੇ ਇਕ ਦਿਨ ਸੰਨਿਆਸੀ ਨਾਲ ਮੇਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਸਾਰ ਹੀ ਪਾਂਡੂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਣਾਮ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਢੇਰ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ।

ਗੱਲਾਂ ਗੱਲਾਂ ਚ ਸੂਮਣ ਨਾਰਦ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਸੇਠ ਜੀ, ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਹਿਣ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝੋਗੇ, ਪਿੱਛੋਂ ਸਮਝ ਜਾਵੋਗੇ। ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਸਮੇਂ ਇਕ ਮਾਮੂਲੀ ਗੱਲ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖ ਕੇ ਚਲੋ ਤਾਂ ਸਭ ਪਾਸਿਉ ਤੁਹਾਡਾ ਭਲਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਸੇਠ ਜੀ, ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਸਵਾਲ ਕਰਨਾ, ਜੇ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਹੀ ਕਸ਼ਟ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਚੱਗਾ ਲੱਗੇਗਾ? ਜੇਕਰ ਚੰਗਾ ਲੱਗੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਕਸ਼ਟ ਦੇਣਾ ਅਤੇ ਜੇ ਚੰਗਾ ਨਾ ਲੱਗੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ। ਸੇਠ ਜੀ, ਇਕ ਹੋਰ ਗੱਲ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਪੁੱਛੋ ਕਿ

'ਜੇਕਰ ਮੇਰੀ ਕੋਈ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਅੱਛਾ ਲੱਗੇਗਾ ਕਿ ਨਹੀਂ?' ਜੇਕਰ ਅੱਛਾ ਲੱਗੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਮੌਕੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥੋਂ ਨਾ ਗੁਆਉਣਾ। ਸੇਠ ਜੀ, ਤੁਸੀਂ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬੀਜ ਬੀਜੋਗੇ, ਉਹੋ ਜਿਹਾ ਫਲ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦੇ ਕੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਕੰਢੇ ਬੀਜਦੇ ਹੋ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦੇ ਕੇ ਆਪਣੇ ਸੁੱਖ ਦਾ ਬੀਜ ਬੀਜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਪਾਂਡੂ ਸੇਠ ਨੇ ਕੋਸ਼ਾਂਭੀ ਵਿੱਚ ਇਕ ਵੱਡਾ ਵਿਹਾਰ ਬਣਵਾਇਆ ਹੈ। ਸੈਕੜੇ ਬੁੱਧ ਭਿਕਸ਼ੂ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਦੂਰ ਤੋਂ ਲੋਕ ਉੱਥੇ ਵਿਦਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਧਰਮ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣ ਕੇ ਬਹੁਤ ਆਨੰਦ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਵਣਜ-ਵਪਾਰ ਵਿੱਚ ਪਾਂਡੂ ਸੇਠ ਇਸ ਸਮੇਂ ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ ਵਿਅਕਤੀ ਬਣ ਗਏ ਸਨ। ਸਭ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹਨ। ਇਕ ਵਾਰ ਕੌਸ਼ਾਂਭੀ ਦੇ ਰਾਜਾ ਨੇ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਪਾਂਡੂ ਸੇਠ ਸੋਨੇ ਦਾ ਇਕ ਮੁਕਟ ਬਣਾਉਣ ਜੋ ਹੀਰੇ-ਮੋਤੀਆਂ ਨਾਲ ਜੜਿਆ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਖੂਬਸੂਰਤ ਵੀ ਕਮਾਲ ਦਾ ਹੋਵੇ। ਕੀਮਤ ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਹੋਵੇ ਕੋਈ ਹਰਜ਼ ਨਹੀਂ।

ਰਾਜ ਮਹਲ ਵੱਲੋਂ ਸੇਠ ਜੀ ਤਕ ਖਬਰ ਪਹੁੰਚੀ। ਸੇਠ ਜੀ ਨੇ ਵੀ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇਕ ਖੂਬ ਸੁੰਦਰ ਮੁਕਟ ਤਿਆਰ ਕਰ ਲਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਹ ਮੁਕਟ ਲੈ ਕੇ ਕੌਸ਼ਾਂਭੀ ਜਾਣ ਲੱਗੇ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਹੋਰ ਵੀ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੀਰੇ-ਮੋਤੀ ਲੈ ਲਏ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਥੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਰੁਪਈਆਂ ਦਾ ਸਮਾਨ ਕੋਲ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਸੇਠ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਵੀਹ-ਪੰਝੀ ਸਿਪਾਹੀ ਵੀ ਲੈ ਲਏ, ਕਿਉਂਕਿ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੁਸੀਬਤ ਆਉਣ ਦਾ ਡਰ ਸੀ।

ਕੌਸ਼ਾਂਭੀ ਦੇ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਇਕ ਥਾਂ ਖਤਰਨਾਕ ਸੀ। ਉਥੋਂ ਰਸਤੇ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਪਹਾੜ ਹਨ। ਇਸ ਥਾਂ 'ਤੇ ਇਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਕਈ ਡਾਕੂ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਮੌਕਾ ਦੇਖ ਕੇ ਰਾਹ ਜਾਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਮਾਰ-ਕੁਟਾਈ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਮਾਨ ਲੁੱਟ ਲੈਂਦੇ ਸਨ। ਸੇਠ ਜੀ ਜਦੋਂ ਇਸ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੰਜਾਹ-ਸੱਠ ਡਾਕੂਆਂ ਨੇ ਘੇਰ ਲਿਆ। ਸੇਠ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋ ਸਿਪਾਹੀ ਸਨ ਉਹ ਬਹੁਤ ਬਹਾਦਰੀ ਨਾਲ ਲੜੇ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਡਾਕੂਆਂ ਅੱਗੇ ਪੇਸ਼ ਨਾ ਗਈ। ਸੇਠ ਜੀ ਦੇ ਕੋਲ ਜੋ ਕੁਝ ਸੀ ਡਾਕੂ ਲੁੱਟ ਕੇ ਲੈ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਭ ਕੁਝ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਮੁਕਟ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋ ਹੀਰੇ-ਮੋਤੀ ਲਿਆਏ ਸਨ ਉਹ ਵੀ ਹੱਥੋਂ ਜਾਂਦੇ ਰਹੇ। ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਚਿਆ। ਸਿਰ 'ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖ ਕੇ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਏ।

ਸੇਠ ਜੀ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਹੋਇਆ ਪਰ ਉਹ ਚੁੱਪ ਰਹੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲੁੱਟ-ਮਾਰ ਦੀ ਖਬਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਾ ਦੱਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਸੋਚਿਆ, "ਮੈਂ ਵੀ ਕੋਈ ਘੱਟ ਅੱਤਿਆਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ, ਕਿੰਨੇ ਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਸਟ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਇਹ ਗੱਲ ਮੈਨੂੰ ਅੱਜ ਸਮਝ ਆ ਰਹੀ ਹੈ; ਮੈਂ ਜੇ ਬੀਜਿਆ ਹੈ ਉਸ ਦਾ ਫਲ ਹੀ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਹੈ।" ਸੇਠ ਜੀ ਨੂੰ ਅੱਜ ਸਮਝ ਆਈ ਕਿ ਦੁੱਖ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਉਸ ਨੂੰ ਸੋਝੀ ਆ ਗਈ ਕਿ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਕਸਟ ਦੇਣ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਨ ਸਾਫ਼ ਹੁੰਦਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦਾਇਆ ਦਾ ਸਰੋਤ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤਾ। ਹੁਣ ਗਰੀਬ ਹੋ ਜਾਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਸਟ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ।

ਕੌਸ਼ਾਂਭੀ ਦੇ ਜਿਸ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਡਾਕੂਆਂ ਨੇ ਪਾਂਡੂ ਦਾ ਧਨ-ਰਤਨ ਲੁੱਟਿਆ ਸੀ, ਉਸੇ ਛੋਟੀ ਪੇਟਲੀ ਸੀ। ਪੇਟਲੀ ਇਕ ਕੀਮਤੀ ਕੱਪੜੇ ਨਾਲ ਬੰਨੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਸ ਕੱਪੜੇ ਵਿੱਚ ਹੱਥ ਦੀਆਂ ਲਿਖੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਸਨ। ਇਸ ਬਸਤਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਭਗਤ ਗ੍ਰੰਥ ਸਥਾਨੀ ਨੇ ਨਾ ਦੂਰ ਤੋਂ ਹੀ ਦੇਖ ਕੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਸ ਪੇਟਲੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਕੀਮਤੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ। ਪਰੰਤੂ

ਸੰਨਿਆਸੀ ਨੂੰ ਲੁੱਟ ਕੇ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੋਟਲੀ ਨੂੰ ਖੇਲ੍ਹ ਕੇ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੋਥੀਆਂ ਨੂੰ ਖੇਲ੍ਹ ਕੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਭਿਕਸੂ ਦੀ ਮਾਰ-ਕੁਟਾਈ ਕਰਕੇ ਚਲਦੇ ਬਣੇ।

ਦਰਦ ਕਾਰਨ ਭਿਕਸੂ ਹਿੱਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਉੱਥੇ ਹੀ ਪਏ ਰਹੇ। ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਸਵੇਰੇ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉੱਠ ਕੇ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਚੱਲਣ ਲੱਗੇ। ਉਹ ਅਜੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਅੱਗੇ ਗਏ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੰਗਲ ਦੇ ਆਦਮੀਆਂ ਦੀ ਚਿੱਲਾਹਟ ਅਤੇ ਤਲਵਾਰਾਂ ਦੀ ਝਨਝਨਾਹਟ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਉਹ ਰੁਕ ਕੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਗਏ। ਜੰਗਲ 'ਚੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਛੁੱਪ ਕੇ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਡਾਕੂ ਹੀ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਕ ਪਾਸੇ ਇਕੱਲਾ ਆਦਮੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਬਾਕੀ ਸਭ। ਦੇਖਦੇ ਸਾਰ ਹੀ ਸਮਝ ਆ ਗਈ ਕਿ ਜੋ ਆਦਮੀ ਇਕੱਲਾ ਲੜ ਰਿਹਾ ਹੈ ਉਹ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਤਕ ਨਾ ਲੜ ਸਕਿਆ। ਉਸ ਨੂੰ ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਾਂਗ ਪਿਆ ਦੇਖ ਕੇ ਇਕ ਇਕ ਕਰਕੇ ਸਭ ਉੱਥੋਂ ਚਲੇ ਗਏ।

ਸਭ ਡਾਕੂਆਂ ਦੇ ਚਲੇ ਜਾਣ ਤੇ ਭਿਕਸੂ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਜ਼ਬਹੀ ਆਦਮੀ ਦੇ ਕੋਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਝਰਨੇ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਲ ਲਿਆ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਮੰਹ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਇਲਾਜ ਵੀ ਕੀਤਾ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਜ਼ਬਹੀ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਹੋਸ਼ ਆ ਗਈ। ਭਿਕਸੂ ਨੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਿਸੇ ਇਕ ਦਰਖਤ ਦੇ ਪੱਤੇ ਤੋੜ ਕੇ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦੇ ਜ਼ਖਮਾਂ 'ਤੇ ਲਾਏ।

ਆਦਮੀ ਫਿਰ ਵੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਪਿਆ ਰਿਹਾ। ਉਸ ਨੇ ਅੱਖਾਂ ਥੇਲ੍ਹੀਆਂ ਅਤੇ ਭਿਕਸੂ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ। ਫਿਰ ਬੋਲਿਆ, “ਕੱਲੁ ਆਪਣੇ ਸਾਬੀਆਂ ਨਾਲ ਮੈਂ ਇਕ ਭਿਕਸੂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਮਾਰਿਆ ਸੀ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਉਹ ਭਿਕਸੂ ਹੋ! ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਮੇਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੱਤਿਆਚਾਰਾਂ ਦੇ ਬਦਲੇ ਇਹ ਉਪਕਾਰ ਕਰਨ ਆਏ ਹੋ? ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਮੰਹ ਵਿੱਚ ਜਲ ਪਾਇਆ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਪਿਆਸ ਨਹੀਂ ਬੁੜੇਗੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਬਚਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਹੀ ਆਪਣੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਬੀਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੇ ਦਾਅ-ਪੇਚ ਸਿਖਾਏ ਸਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੁੱਤਿਆਂ ਨੇ ਮੈਥੋਂ ਹੀ ਇਹ ਵਿਦਿਆ ਸਿੱਖ ਕੇ ਮੇਰੀ ਭੁਗਤ ਸੁਆਰੀ ਹੈ।”

ਭਿਕਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਭਾਈ, ਜੋ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬੀਜ ਬੀਜਦਾ ਹੈ, ਉਹੋ ਜਿਹਾ ਫਲ ਹੀ ਕੱਟਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲ ਸੌ ਛੀਸਦੀ ਸੱਚ ਹੈ। ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਬੀਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰ-ਕੁਟਾਈ ਅਤੇ ਲੁੱਟ-ਮਾਰ ਕਰਨੀ ਸਿਖਾਈ ਹੈ। ਇਹ ਸਿੱਖ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੈਨੂੰ ਹੀ ਮਾਰਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੱਦਿਆ ਦਾ ਸਬਕ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਤੇਰੇ 'ਤੇ ਦੱਦਿਆ ਹੀ ਕਰਦੇ।”

ਡਾਕੂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਜੋ ਖਰਾਬ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਉਹ ਇਕ-ਇਕ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਯਾਦ ਆਉਣ ਲੱਗੇ। ਉਹ ਵਿਆਕੁਲ ਹੋ ਕੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ, “ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੀਤੇ 'ਤੇ ਪਛਤਾਵਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਪਾਪ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਸ੍ਰੀਮਾਨ ਜੀ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਕਹਾਣੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ। ਪਾਂਡੂ ਨਾਂ ਦਾ ਇਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਸੇਠ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਨਾਂ ਤੋਂ ਸਭ ਜਾਣੂ ਸਨ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨੌਕਰ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਨਾਂ ਮਹਾਦੱਤ ਹੈ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਜੋ ਵੀ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਮੈਂ ਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੋਇਆ ਵੀ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਦਾ ਨੌਕਰ ਸੀ। ਇਕ

ਦਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਝੱਠਾ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਾ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਚੇਰੀ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਵਿੱਚ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਮਾਰਿਆ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਰ ਹੀ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਖਿਰ ਜਦੋਂ ਸੱਚੀ ਗੱਲ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਚੇਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਤਾਂ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਸੇਠ ਜੀ 'ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸਾ ਆਇਆ। ਮੈਂ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਾ ਕਿਹਾ ਤੇ ਬਾਹਰ ਆ ਗਿਆ। ਬਾਹਰ ਆ ਕੇ ਮੈਂ ਡਾਕੂਆਂ ਦੇ ਦਲ 'ਚ ਮਿਲ ਗਿਆ। ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਰਦਾਰ ਬਣ ਗਿਆ। ਇਕ ਦਿਨ ਖਬਰ ਮਿਲੀ ਕਿ ਉਹ ਸੇਠ ਕੀਮਤੀ ਮੁਕਟ, ਹੀਰੇ-ਮੌਤੀ ਅਤੇ ਰੁਪਏ ਲੈ ਕੇ ਕੌਸ਼ਾਂਭੀ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੁਣਦਿਆਂ ਹੀ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦਲ-ਬਲ ਨਾਲ ਸੇਠ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਲੁੱਟ ਲਿਆ। ਅੱਜ ਤੁਸੀਂ ਦਇਆ ਕਰਕੇ ਉਸ ਕੋਲ ਜਾਓ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਵੱਲੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਾਰਨ ਅੱਤਿਆਚਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਉਸ ਦਾ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਣੀ ਰਹੀ। ਅੱਜ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਭ ਭੁੱਲ-ਭੁਲਾ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਉਹਦਾ ਸਮਾਨ ਲੁੱਟ ਕੇ ਜੋ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਹੈ ਮੈਂ ਉਸ ਲਈ ਮੁਆਫ਼ੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਦਇਆ ਕਰਕੇ ਮੁਆਫ਼ ਕਰੋ।"

“ਬਾਬਾ ਜੀ ਮੈਂ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨੌਕਰ ਸੀ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਹ ਹੀ ਮੇਰੇ ਲਈ ਆਦਰਸ਼ ਸਨ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਿਰਦਾ ਪੱਥਰ ਵਾਂਗ ਕਠੋਰ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਸਤੇ ਤੇ ਚਲ ਕੇ ਮੈਂ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗਾ ਹੀ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਸੇਠ ਜੀ ਪਹਿਲਾਂ ਰੱਬ ਨੂੰ ਪਿਆਰੇ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਉਹ ਹੁਣ ਦਿਲ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਉਹ ਵਰਗੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਿਰਦਾ ਹੁਣ ਦਿਲ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਜੀ, ਦੂਜਿਆਂ ਦਾ ਭਲਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਕੋਈ ਵੀ ਭਲਾ ਕੰਮ ਨਾ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਬਾਬਾ ਜੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸ ਦੇਵੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤੁਸੀਂ ਜਾਓ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਛੇਤੀ ਹੋ ਸਕੇ ਸੇਠ ਜੀ ਕੋਲ ਜਾਓ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸ ਦੇਵੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰੱਬ ਨੂੰ ਪਿਆਰੇ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਮੁਕਟ ਅਤੇ ਹੀਰੇ-ਮੇਡੀ ਨੇੜੇ ਦੇ ਇਸੇ ਗੁਫਾ ਵਿੱਚ ਮਿੱਟੀ ਰੁੰਦੇ ਹੋ ਗਏ। ਮੇਰੇ ਉਹ ਸਾਬੀ ਦੇ ਹੋਰ ਸਾਬੀਆਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਉਹ ਸਾਬੀ ਰੁੰਬ ਨੂੰ ਪਿਆਰੇ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਉਹ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਛੇਤੀ ਹੋ ਸਕੇ, ਆ ਕੇ ਲੈ ਜਾਣ।”

ਕਹਿਦੇ ਹਨ ਕਾਲ ਪਰਮ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਦੋਂ ਸੇਠ ਜੀ ਦੀ ਜੀਵਨ ਯਾਤਰਾ ਖਤਮ ਹੋਣ
ਵਾਲੀ ਸੀ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬਾਲ-ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾ ਕੇ ਕਿਹਾ ਸੀ। “ਜੋ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ
ਦੁੱਖ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹੀ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਦੂਜਿਆਂ ਦਾ ਭਲਾ ਕਰਦਾ
ਹੈ ਉਹ ਆਪਣੀ ਹੀ ਭਲਾਈ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਵੱਡਾ ਕੌਣ ਹੈ ?

ਬਹੁਤ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਕਾਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਇਕ ਰਾਜਾ ਰਾਜ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਰਾਜਾ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਅਤੇ ਸੁਭਾਅ ਦੇਵੇਂ ਹੀ ਅੱਛੇ ਸਨ। ਉਹ ਪਰਜਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸੰਤਾਨ ਸਮਝਦੇ ਸਨ। ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਪੱਖਪਾਤ ਨਾ ਕਰਕੇ ਸਹੀ ਫੈਸਲੇ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਕੋਧ ਅਤੇ ਲਾਭ ਵਿੱਚ ਪੈ ਕੇ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਬਾਰੇ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਚਰਣ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਉਸ ਦੇ ਮੰਤਰੀ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹੀ ਚੰਗੇ ਸਨ। ਉਹ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਅਨਿਆਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਰਾਜ ਦੇ ਸਭ ਲੋਕ ਪ੍ਰਸਿੰਨ ਸਨ। ਜੋ ਲੋਕ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਨਾਂ ਤੇ ਝੂਠੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜਗ੍ਗਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਸਨ। ਵਿਚਾਰਕ ਲੋਕ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਚੁੱਪਚਾਪ ਬੈਠ ਕੇ, ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਉੱਠ ਕੇ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ। ਆਦਮੀ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਅਦਾਲਤ ਖਾਲੀ ਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਰਾਜਾ ਦਾ ਰਾਜ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਗੋਲਮਾਲ ਦੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਭ ਲੋਕ ਰਾਜਾ ਦੇ ਗੁਣਗਾਣ ਕਰਦੇ ਸਨ।

ਰਾਜਾ ਨੇ ਇਕ ਦਿਨ ਮਨ ਵਿੱਚ ਸੋਚਿਆ — ਰਾਜ ਤਾਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪਰਜਾ ਸੁਖੀ ਹੈ। ਸਭ ਲੋਕ ਸਾਡਾ ਗੁਣਗਾਣ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਕੀ ਦੋਸ਼ ਹਨ। ਦੋਸ਼ ਜਾਣ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਰਾਜ ਮਹਲ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾ ਕੇ ਪੁੱਛਿਆ, “ਜੇਕਰ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦੋਸ਼ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ।” ਪਰਿਤੁੰਕੋਈ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਨਾ ਕਰਕੇ ਸਭ ਉਸ ਦਾ ਗੁਣਗਾਣ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਰਾਜਾ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਡਰ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਰਹੇ ਹਨ। ਕਿਉਂਨਾ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਾਜਾ ਰਾਜ ਮਹਲ ਦੇ, ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਦੋਸ਼ ਦੇ ਆਦਮੀਆਂ ਤੋਂ ਇਕ ਇਕ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸ਼ ਪੁੱਛਣ ਲੱਗੇ। ਪਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਗੱਲ ਨਾ ਕੀਤੀ।

ਰਾਜਾ ਨੇ ਫਿਰ ਵੀ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤੁਰ ਕਾਰਨ ਇਹ ਲੋਕ ਸਾਡੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਨਾ ਦੱਸ ਰਹੇ ਹੋਣ। ਉਹ ਮੰਤਰੀ ਦੇ ਹੱਥ ਰਾਜ ਸੌਂਪ ਕੇ, ਪਹਿਰਾਵਾ ਬਦਲ ਕੇ ਇਕ ਰੱਖ ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ ਰਾਜ ਵੱਲ ਨਿਕਲ ਤੁਰੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਾਰੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮ-ਫਿਰ ਕੇ ਦੇਖਾਂਗੇ ਕਿ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਦੋਸ਼ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਘੁੰਮਦੇ ਘੁੰਮਦੇ ਉਹ ਰਾਜ ਦੀ ਅੰਤਿਮ ਸੀਮਾ ਤੱਕ ਗਏ ਅਤੇ ਖੋਜ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਸਰ ਨਾ ਛੱਡੀ। ਪਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਗੱਲ ਨਾ ਕੀਤੀ ਸਗੋਂ ਸਭ ਨੇ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਹੀ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਕੀਤੀ। ਤਦ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵੱਲ ਰੱਖ ਮੇੜਨ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਰਬੀ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ। ਸਾਰਬੀ ਨੇ ਰੱਖ ਮੇਝਿਆ ਤੇ ਉੱਧਰ ਚਲ ਪਏ।

ਸਾਰਬੀ ਨ ਰੱਖ ਸਾੜਆਂ ਤੇ ਚੁਪਰ ਉਲੋਂ ਪਟਾ।
 ਇੱਧਰ ਕੋਸ਼ਲ ਦੇ ਗਜ਼ਾ ਵੀ ਠੀਕ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣਾ ਦੇਸ਼ ਖੇਜਣ ਲਈ ਘੁੰਮ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਧਾਰਮਿਕ ਕਿਸਮ ਦੇ ਗਜ਼ਾ ਸਨ। ਆਪਣੇ ਉਪਰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਨਾ ਮਿਲਣ ਕਰਕੇ ਉਹ ਵੀ ਆਪਣੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਸੰਯੋਗ ਨਾਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਰੱਖ ਅਲੱਗ ਦਿਸ਼ਾਵਾਂ ਤੋਂ ਆ ਕੇ ਇਕ ਅਜਿਹੀ ਢਲਾਨ ਤੇ ਆ ਗਏ ਜਿੱਥੇ ਇੱਧਰ-ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਨਿਕਲਣ ਦਾ ਕੋਈ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਇਕ ਰੱਖ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰਕੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰ ਹਟਾ ਲੈਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਉਪਾਅ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੋਸ਼ਲ ਰਾਜ ਦੇ ਸਾਰਬੀ ਨੇ ਕਾਸ਼ੀ ਰਾਜ ਦੇ ਸਾਰਬੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਰੱਖ ਪਿੱਛੇ ਲੈ ਜਾਓ।” ਉਸ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, “ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਰੱਖ ਘੁੰਮਾਓ, ਸਾਡੇ ਰੱਖ ਵਿੱਚ ਕਾਸ਼ੀ ਦੇ ਗਜ਼ਾ ਹਨ।” ਕੋਸ਼ਲ ਰਾਜ ਦੇ ਸਾਰਬੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਸਾਡੇ ਰੱਖ ਵਿੱਚ ਕੋਸ਼ਲ ਦੇ ਗਜ਼ੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਆਪਣਾ ਰੱਖ ਘੁੰਮਾਓ।” ਕਾਸ਼ੀ ਰਾਜ ਦੇ ਸਾਰਬੀ ਨੇ ਸੋਚਿਆ — ਠੀਕ ਹੀ ਤਾਂ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਤਾਂ ਇਕ ਗਜ਼ਾ ਹਨ। ਹੁਣ ਕਿਸ ਦਾ ਰੱਖ ਵਾਪਸ ਮੌਜ਼ਿਆ ਜਾਵੇ? ਅੱਛਾ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜਿਸ ਦੀ ਉਮਰ ਛੋਟੀ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਰੱਖ ਮੋੜ ਕੇ ਦੂਸਰੇ ਲਈ ਰਸਤਾ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਦੇਣਾ ਠੀਕ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਤੁਹਾਡੇ ਗਜ਼ਾ ਦੀ ਉਮਰ ਕੀ ਹੈ?” ਜਵਾਬ ਮਿਲਣ ਤੇ ਮਿਲਾ ਕੇ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਦੋਵਾਂ ਰਾਜਿਆਂ ਦੀ ਉਮਰ ਬਰਾਬਰ ਸੀ। ਫਿਰ ਇਕ-

ਇਕ ਕਰਕੇ ਰਾਜ, ਧਨ, ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਕੁਲ ਪੁੱਛ ਕੇ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਨਾਲੋਂ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਬਰਾਬਰ ਹਨ। ਫਿਰ ਕਾਸ਼ੀ ਰਾਜ ਦੇ ਸਾਰਬੀ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋ ਚਰਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਵੱਡੇ ਹੋਣਗੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰੱਖ ਹੀ ਅੱਗੇ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਸ ਨੇ ਕੋਸਲ ਰਾਜ ਦੇ ਸਾਰਬੀ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ, “ਤੇਰੇ ਰਾਜੇ ਦਾ ਚਰਿੱਤਰ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੈ? ਕੋਸਲ ਰਾਜ ਦੇ ਸਾਰਬੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਸਾਡੇ ਰਾਜਾ ਬੜੇ ਚੰਗੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦੇ ਹਨ, ਸੁਣੋ :

ਸਖਤ ਪ੍ਰਤੀ ਸਖਤ ਤੇ ਦਿਆਲੂ ਪ੍ਰਤੀ ਨਿਮਰ,
ਸਾਧੂ ਜਨਾਂ ਦੇ ਸਾਧੂ, ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ
ਦਾ ਆਦਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ – ਪਰ ਨੀਤੀ ਇਸੇ
ਕੋਸਲ ਨਰੇਸ਼ ਦੀ ਪਰਮ ਨਿਪੁੰਨ ਹੈ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ
ਇਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ।

ਇਸ ਲੀਏ ਹਟਾ ਆਪਣਾ ਰੱਖ ਔਰ ਰਹ ਤੁਮ ਛੋਡ ਦੋ!
ਕਰ ਸੀਘਰ ਯਹ ਕਾਮ ਹੋ ਮਿਤਰ, ਆਪਣਾ ਹੱਠ ਛੋਡ ਦੋ।

ਕਾਸ਼ੀ ਰਾਜ ਦੇ ਸਾਰਬੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਕਿਉਂ ਭਾਈ, ਤੁਸੀਂ
ਕੋਸਲ ਰਾਜ ਦੇ ਸਭ ਗੁਣ ਕਹਿ ਦਿੱਤੇ?“ ਉਸ ਨੇ
ਕਿਹਾ, “ਹਾਂ।“ ਕਾਸ਼ੀ ਰਾਜ ਦੇ ਸਾਰਬੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਜੇ
ਕਰ ਇਹੀ ਸਭ ਗੁਣ ਹਨ ਤਾਂ ਅੰਗੁਣ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ
ਜਾਂਦਾ ਹੈ?“ ਉਸ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, “ਅੱਛੀ ਗੱਲ ਹੈ,
ਇਹ ਅੰਗੁਣ ਹੀ ਸਹੀ, ਤੇਰੇ ਰਾਜਾ ਦੇ ਗੁਣ ਕੀ ਹਨ?
ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਤਾਂ ਪਤਾ ਲੱਗੇ!“

ਕਾਸ਼ੀ ਰਾਜ ਦੇ ਸਾਰਬੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਸੁਣੋ:
ਕੋਈ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਕੇ ਜਿੱਤਦੇ ਹਨ ਕਾਸ਼ੀ ਦੇ ਰਾਜਾ,
ਅਤੇ ਦੁਸਟ ਨੂੰ ਸਾਧੂਤਾ ਦਿਖਾ ਕੇ ਕਰਦੇ ਨਿਜਵੱਸ,
ਹੰਕਾਰੀ ਨੂੰ ਦਾਨਵੀਰਤਾ ਨਾਲ ਵੱਸ ਕਰਦੇ,
ਸੱਚ ਦੇਸਹਾਰੇ ਝੁਠ ਜਿੱਛਣ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਸਾਨੀ ਨਹੀਂ।

ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਕੋਸਲ ਰਾਜ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਸਾਰਬੀ
ਸੋਚਣ ਲੱਗੇ ਕਿ ਸੱਚ ਹੀ ਤਾਂ ਹੈ, ਜੋ ਬੁਰਾਈ ਦਾ
ਸਾਹਮਣਾ ਬੁਰਾਈ ਨਾਲ ਕਰੇ, ਉਹ ਵੱਡਾ ਕਿਵੇਂ ਹੋ
ਸਕਦਾ ਹੈ। ਵੱਡਾ ਤਾਂ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਦੁਸਟ ਨਾਲ ਵੀ ਚੰਗਾ
ਸਲੂਕ ਕਰੇ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ
ਦੁਸਟਤਾ ਜਿੱਤ ਲਵੇ। ਇਹੀ ਸੋਚ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਾਸ਼ੀ
ਰਾਜ ਦੇ ਵੱਡੇਪਣ ਦੀ ਮਨ ਹੀ ਮਨ ਸਰਾਹਨਾ ਕੀਤੀ।

ਉਹ ਦੇਵੇਂ ਰੱਬ ਤੋਂ ਉੱਤਰ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਾਸੀ ਰਾਜ ਨੂੰ ਪੁਣਾਮ ਕੀਤਾ। ਆਪਣੇ ਰੱਬ ਨੂੰ ਮੇੜ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰੱਬ ਲਈ ਰਸਤਾ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਦੇਵਾਂ ਰਾਜਿਆਂ ਨੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਰੱਗਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ। ਫਿਰ ਦੇਵੇਂ ਆਪਣੀ ਆਪਣੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵੱਲ ਚਲੇ ਗਏ।

ਵੱਡਾ ਕੀ ਹੈ ?

ਇਕ ਵੱਡੇ ਰਾਜੇ ਦੀ ਰਾਜ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਇਕ ਬਾਹਮਣ ਗਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਬਾਹਮਣ ਪੰਡਤ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਹੋਣਹਾਰ ਵੀ ਸੀ। ਜੀਵ ਹਿੰਸਾ, ਚੋਰੀ ਅਤੇ ਝੂਠ ਆਦਿ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਵਾਸਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਰਾਜਾ ਉਸ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਚਾਹੁੰਦੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਹੋਰ ਸਭ ਲੋਕ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰਧਾ-ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇਕ ਦਿਨ ਬਾਹਮਣ ਨੇ ਸੋਚਿਆ—“ਅੱਛਾ, ਰਾਜਾ ਜੋ ਮੇਰੀ ਸੇਵਾ, ਆਦਰ ਸਨਮਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਕਿਉਂ? ਮੇਰੀ ਜਾਤੀ ਕਰਕੇ ਜਾਂ ਮੇਰੀ ਕੁਲ ਕਰਕੇ? ਜਾਂ ਦੇਸ਼, ਵਿਦਿਆ, ਚਰਿੱਤਰ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇਕ ਕਰਕੇ? ਠੀਕ ਹੈ ਇਕ ਦਿਨ ਇਸ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਲਈ ਜਾਵੇ?”

ਰਾਜਾ ਦਾ ਇਕ ਕਰਮਚਾਰੀ ਸੀ। ਉਹ ਰਾਜ ਵੱਲੋਂ ਜਿਸ ਦਾ ਜੋ ਰੂਪਇਆ-ਪੈਸਾ ਦੇਣਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਉਸ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਬਾਹਮਣ ਦੇ ਉਹ ਵੀ ਵੱਡੇ ਭਗਤ ਸਨ। ਇਕ ਦਿਨ ਬਾਹਮਣ ਰਾਜੇ ਨਾਲ ਰਾਜ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕਰਕੇ ਘਰ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਉਸ ਰਾਜ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਣ ਲਈ ਜੋ ਰੂਪਏ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਰੱਖੇ ਸਨ ਬਾਹਮਣ ਅੱਖ ਬਚਾ ਕੇ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਰੂਪਏ ਲੈ ਕੇ ਚਲਦਾ ਬਣਿਆ। ਰਾਜ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੇ ਇਹ ਦੇਖਿਆ, ਪਰ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਭਗਤ ਸਨ ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਸ ਦਿਨ ਕੁਝ ਨਾ ਬੋਲੇ।

ਬਾਹਮਣ ਫਿਰ ਇਕ ਦਿਨ ਰੂਪਏ ਚੋਰੀ ਕਰਕੇ ਚਲਦਾ ਬਣਿਆ। ਰਾਜ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੇ ਮੌਕਾ ਦੇਖ ਕੇ ‘ਚੋਰ ਚੋਰ’ ਕਹਿਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਰੋਲਾ ਸੁਣ ਕੇ ਆਦਮੀ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਗਏ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਾਹਮਣ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਵਾਹ, ਬਾਬਾ ਜੀ, ਐਨੇ ਦਿਨਾਂ ਨੂੰ ਫੜ ਕੇ ਉਹ ਰਾਜੇ ਦੇ ਕੋਲ ਲੈ ਗਏ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਘਟਨਾ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ। ਰਾਜਾ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਰਾਜੇ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ, “ਲੈ ਜਾਓ ਇਸ ਨੂੰ ਤੇ ਉਚਿਤ ਦੰਡ ਦਿਓ।”

ਬਾਹਮਣ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮਹਾਰਾਜ ਮੈਂ ਚੋਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ।” ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਚੋਰ ਦੱਸੀਆਂ, “ਮਹਾਰਾਜ, ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੇ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਆਦਰ-ਸਨਮਾਨ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਲੋਕ ਵੀ ਮੇਰੀ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਇਹੀ ਦੇਖ ਕੇ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਮੇਰਾ ਐਨਾ

ਮਾਨ-ਸਨਮਾਨ ਕਿਸ ਕਰਕੇ ਹੈ ? ਇਹ ਮੇਰੀ ਜਾਤੀ, ਵਿਦਿਆ, ਕੁਲ, ਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਚਰਿੱਤਰ
ਕਰਕੇ ਹੈ ? ਇਸ ਦਾ ਪਤਾ ਲਾਉਣ ਲਈ ਮੈਂ ਇਹ ਰੂਪਏ ਚੇਰੀ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ
ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਵੀ ਮੇਰਾ ਮਾਨ-ਸਨਮਾਨ ਹੈ, ਸਭ ਚਰਿੱਤਰ ਦੇ ਗੁਣ ਕਰਕੇ
ਹੈ, ਜਾਤੀ, ਕੁਲ, ਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਵਿਦਿਆ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ।”
ਬਾਹਮਣ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੰਨਿਆਸੀ ਹੋ ਕੇ ਤਪੱਸਿਆ ਕਰਨ ਚਲੇ ਗਏ।

ਮੰਤਰ-ਤੰਤਰ

ਬਹੁਤ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਕ ਰਾਜੇ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਇਕ ਗ੍ਰਹਿਸਥੀ ਦੇ ਘਰ ਲੜਕੇ ਨੇ ਜਨਮ ਲਿਆ, ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਸ ਬੱਚੇ ਦਾ ਨਾਂ 'ਕੁਮਾਰ' ਗੱਖਿਆ। ਕੁਮਾਰ ਦੇ ਵੱਡਾ ਹੋਣ ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਸ ਦਾ ਵਿਆਹ ਇਕ ਗ੍ਰਹਿਸਥੀ ਦੀ ਲੜਕੀ ਨਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸਮਾਂ ਪਾ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਲੜਕੇ-ਲੜਕੀਆਂ ਨੇ ਜਨਮ ਲਿਆ। ਫਿਰ ਅੱਗੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੜਕੇ-ਲੜਕੀਆਂ ਦੇ ਵੀ ਵਿਆਹ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ।

ਕੁਮਾਰ ਬਹੁਤ ਨੇਕ ਆਦਮੀ ਸੀ। ਕਦੇ ਜੀਵ ਹੱਤਿਆ ਨਾ ਕਰਦਾ, ਦੂਜੇ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਨਾ ਲੈਂਦਾ, ਝੂਠ ਨਾ ਬੋਲਦਾ, ਕੋਈ ਨਸ਼ਾ ਨਾ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਇਸਤਰੀ ਨੂੰ ਮਾਂ ਬਰਾਬਰ ਸਮਝਦਾ ਸੀ।

ਕੁਮਾਰ ਜਿਸ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਇਕ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਪਿੰਡ ਸੀ। ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਤੀਹ ਗ੍ਰਹਿਸਥੀਆਂ ਦੇ ਘਰ ਸਨ। ਇਕ ਦਿਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੀਹ ਘਰਾਂ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿਸਥੀਆਂ ਨੇ ਇਕ ਜਗ੍ਹਾ ਮਿਲਣਾ ਸੀ ਪਰ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਸਭ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਕੁਮਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੀਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਸਨ। ਸਭ ਨਾਲ ਇਕ ਜਗ੍ਹਾ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕੀਤਾ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਸਾਫ਼ ਹੋ ਗਈ ਤਾਂ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਇਕ ਆਦਮੀ ਆ ਕੇ ਉੱਥੇ ਖੜਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਕੁਮਾਰ ਨੇ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਾ ਕਿਹਾ ਤੇ ਉਹ ਦੂਜੀ ਜਗ੍ਹਾ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਲੱਗਾ। ਜਦ ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਵੀ ਸਾਫ਼ ਹੋ ਗਈ ਤਾਂ ਇਕ ਹੋਰ ਆਦਮੀ ਆ ਪਹੁੰਚਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਗ੍ਹਾ ਸਾਫ਼ ਕਰਦੇ ਕਰਦੇ ਸਭ ਲਈ ਜਗ੍ਹਾ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀ।

ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਦਾ ਜੋ ਕੰਮ ਸੀ, ਪੂਰਾ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉੱਥੇ ਇਕ ਚਬੂਤਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ ਦਾ ਇਕ ਸਥਾਈ ਸਥਾਨ ਬਣ ਗਈ। ਇੱਥੇ ਆ ਕੇ ਉਹ ਮਿਲ ਕੇ ਬੈਠਦੇ ਅਤੇ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਦੇ। ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਆਦਮੀ ਆਉਂਦਾ ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਉੱਥੇ ਹੀ ਆ ਜਾਂਦਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਨ ਲੰਘਣ ਲੱਗੇ।

ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਉਥੇ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਘਰ ਬਣਾ ਲਿਆ ਅਤੇ ਬੈਠਣ ਲਈ ਚਟਾਈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਵੀ ਕਰ ਲਿਆ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਥੇ ਉਹ ਸਮੇਂ ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਅਤੇ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਦੇ। ਦੇਖਦੇ ਦੇਖਦੇ ਉਹ ਸਭ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੈਰੋਕਾਰ ਬਣ ਗਏ।

ਤੜਕੇ ਉੱਠ ਕੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰ ਲੈਂਦੇ। ਫਿਰ ਆਪਣਾ ਖੁਰਪਾ, ਕੁੰਦਾਲ ਆਦਿ ਲੈ ਕੇ ਘਰੋਂ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਅਤੇ ਚੌਰਸਤੇ ਜਾਂ ਇੱਧਰ-ਉੱਧਰ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਪਏ

ਪੱਥਰਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ। ਗੱਡੀ ਜਾਂ ਆਦਮੀ ਦੇ ਜਾਣ ਵਿੱਚ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਹੁਕਾਮਟ ਲੱਗਦੀ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਵੀ ਰਸਤੇ 'ਚੋਂ ਹਟਾ ਦਿੰਦੇ। ਉੱਚੀ-ਨੀਵੀਂ ਜਗ੍ਹਾ ਬਰਾਬਰ ਕਰ ਦਿੰਦੇ। ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੋਣ ਤੇ ਪੁਲ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ, ਤਲਾਅ ਬਣਾ ਲੈਂਦੇ ਅਤੇ ਜਿਸ ਤੌਂ ਜੋ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਦਾਨ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਕੁਮਾਰ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਕਰਕੇ ਇਸ ਪਿੰਡ ਦੇ ਲੋਕ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਨੇਕ ਬਣ ਗਏ।

ਦਿਨ ਲੰਘਦੇ ਗਏ। ਇੱਧਰ ਪਿੰਡ ਦੇ ਮੁੱਖੀਆ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ 'ਗੱਲ ਕੀ ਹੈ?' ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਪਿੰਡ ਵਾਲੇ ਬਦਮਾਸ਼ੀ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਸ਼ਰਾਬ ਕਰਕੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਆਮਦਨੀ ਦੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਸ਼ਰਾਬ ਪੀ ਕੇ ਉਹ ਗਲਤ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਨ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੁਰਮਾਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਆਮਦਨੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਇਸ ਕੁਮਾਰ ਨੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਬਣਾਇਆ ਕਿ ਨਾ ਇਹ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਂਦੇ ਹਨ, ਨਾ ਜੀਵ ਹਿੱਸਾ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਭਲੇਮਾਣਸ ਬਣ ਗਏ ਹਨ! ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਤਦ ਹੀ ਸਫਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਜੇਕਰ ਪਿੰਡ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਰਾਜੇ ਦੇ ਕੋਲ ਝੂਠੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਾਂ।

ਮੁੱਖੀਆ ਨੇ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਜਾ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਮਹਾਰਾਜਾ, ਪਿੰਡ ਦੇ ਸਭ ਆਦਮੀ ਚੋਰ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਉਹ ਉਪੱਦਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਉਪਾਅ ਨਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਬਚਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ।" ਰਾਜੇ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ, "ਜਾਓ, ਚੋਰਾਂ ਨੂੰ ਫੜ ਕੇ ਲਿਆਓ।" ਮੁੱਖੀਆ ਨੇ ਸਭ ਨੂੰ ਫੜ ਕੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਮਹਾਰਾਜਾ, ਹਜ਼ੂਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਅਨੁਸਾਰ ਆਦਮੀ ਹਾਜ਼ਰ ਹਨ।" ਰਾਜੇ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਨਾ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੁਝ ਪੁੱਛਿਆ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ

ਕੁਝ ਕਿਹਾ। ਇੱਕਦਮ ਹੁਕਮ ਹੀ ਸੁਣਾ ਦਿੱਤਾ। “ਜਾਓ, ਹਾਥੀ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ ਕੁਚਲ ਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦੇਵੋ।”

ਰਾਜ ਮਹਲ ਦੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਜਗ੍ਹਾ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਸੁਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਕ ਵੱਡਾ ਹਾਥੀ ਮੰਗਵਾਇਆ ਗਿਆ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਕ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਵੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਸਭ ਨੂੰ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ, “ਦੇਖੋ ਭਰਾਤੇ, ਇਹ ਠੀਕ ਹੈ ਕਿ

ਰਾਜਾ ਅਨਿਆਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਹਾਥੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਸਾਨੂੰ ਮਾਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜੇ ਤੇ ਕੋਧ ਨਾ ਕਰਨਾ। ਜਿਵੇਂ ਆਪਣਾ ਸਰੀਰ ਸਭ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਜਿਵੇਂ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ। ਰਾਜਾ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਉਪਰ ਵੀ ਸਾਡਾ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੀ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।” ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਠੀਕ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਕੀਤਾ।

ਰਾਜੇ ਦੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਹਾਥੀ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਲਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਕੁਚਲਦਾ ਚਲਾ ਜਾਵੇ। ਪਰ ਹਾਥੀ ਅੱਗੇ ਨਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦੌੜਦਾ ਹੋਇਆ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਗਿਆ। ਦੂਜਾ ਹਾਥੀ ਮੰਗਵਾਇਆ ਗਿਆ ਪਰ ਉਹ ਵੀ ਅੱਗੇ ਨਾ ਵਧਿਆ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੀਜਾ ਤੇ ਚੌਥਾ ਹਾਥੀ ਮੰਗਵਾਇਆ ਗਿਆ। ਕਈ ਹਾਥੀ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਅੱਗੇ ਨਾ ਵਧਿਆ। ਸਭ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੌੜ ਗਏ।

ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਵਾਈ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਖੋਲ੍ਹੇ ਕੇ ਦੇਖੋ।" ਰਾਜੇ ਦੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲਈ ਪਰ ਕੁਝ ਨਾ ਮਿਲਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮਹਾਰਾਜਾ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ।" ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਇਹ ਮੰਤਰ-ਤੰਤਰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ।" ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਖੁਦ ਹੀ

ਪੁਛਿਆ, “ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੰਤਰ-ਤੰਤਰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ?” ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮਹਾਰਾਜ਼, ਅਸੀਂ ਕੋਈ ਦੂਜਾ ਮੰਤਰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਅਸੀਂ ਤੀਹ ਦੇ ਤੀਹ ਆਦਮੀ ਜੀਵ ਹਿੰਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਦੂਜੇ ਦਾ ਹੱਕ ਨਹੀਂ ਮਾਰਦੇ, ਝੂਠ ਨਹੀਂ ਬੋਲਦੇ ਅਤੇ ਸ਼ਰਾਬ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪੀਦੇ। ਅਸੀਂ ਸਭ ਨੂੰ ਮਿੱਤਰ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ। ਜਿੱਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਉਚੀਨੀਵੀਂ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਬਰਾਬਰ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਤਲਾਅ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਘਰ ਵੀ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਮਹਾਰਾਜ਼ ਅਸੀਂ ਕੋਈ ਮੰਤਰ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਇਹੀ ਉਹ ਮੰਤਰ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਮੰਤਰ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਰਾਜਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ। ਉਸ ਨੇ ਦੁਸ਼ਟ ਮੁੱਖੀਆ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ-ਜਾਇਦਾਦ ਵੀ ਖੋਲ ਲਈ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਿੰਡ ਅਤੇ ਵੱਡਾ ਹਾਥੀ ਦੇ ਦਿੱਤਾ।

Printed at Shovam Offset Press, A-12/1 Naraina Indl. Area, Phase-I, New Delhi-110 028

ਆਚਾਰੀਆ ਹਜਾਰੀ ਪੁਸਾਦ ਦਿਵੇਦੀ (1907-1979) ਦੀਆਂ ਸਾਹਿਤਕ ਰਚਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਸਭ ਜਾਣੂ ਹਨ। ਪਰ ਬਹੁਤ ਘਟ ਲੋਕ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਵੀ ਕਹਾਣੀਆਂ ਲਿਖੀਆਂ ਹਨ। ਨੈਸ਼ਨਲ ਬੁਕ ਟਰੱਸਟ ਨੇ ਆਚਾਰੀਆ ਦਿਵੇਦੀ ਦੀਆਂ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਉਪਯੋਗੀ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦੇ ਇਸ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਤਾਂ ਕਿ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਬਾਰੇ ਵੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਸਕੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਦਿਆਂ ਪੇਚਤੈਤਰ, ਹਿੱਤੇਪਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਜਾਡਕ ਕਥਾਵਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਆਸਾ ਹੈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸਾਡੀ ਨਵੀਂ ਪੀੜ੍ਹੀ ਨੂੰ ਲਾਭ ਹੋਵੇਗਾ।

ਇਸ ਪ੍ਰਸਤਰ ਦਾ ਪੰਜਾਬੀ ਅਨੁਵਾਦ ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਦੇ ਆਲੋਚਕ, ਅਨੁਵਾਦਕ ਅਤੇ ਸੰਪਾਦਕ ਡਾਕਟਰ ਧਲਦੇਵ ਸਿੰਘ 'ਬੱਦਨ' ਨੇ ਸਰਲ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਰੈਚਕ ਮੰਲੀ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਮੁੱਲ : 25.00

ISBN 81-237-4800-7

ਨੈਸ਼ਨਲ ਬੁਕ ਟਰੱਸਟ, ਇੰਡੀਆ